

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **D.Č.P.**, IČO X., zast. Mgr. V. Č., advokátom, Č.P. proti žalovanému: **M.F.**, J.K., **o zaplatenie 1 224 237 Sk s prísl.**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2009, č. k. 5 Cb/31/2002-215, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2009, č. k. 5 Cb/31/2002-215 **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zrušil svoje uznesenie zo dňa 18.2.2002, č. k. 5 Cb/31/02-42 a žalobu zamietol. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Podľa odôvodnenia rozsudku v žalobe doručenej súdu dňa 6.9.2001 žalobca navrhol zaviazať žalovaného zaplatiť mu sumu 924 237 Sk s prísl. Na návrh žalobcu súd uznesením zo dňa 12.11.2001 pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 724 237 Sk s príslušenstvom.

Uznesením zo dňa 18.2.2002, č. k. 5 Cb/31/02-42 súd schválil zmier účastníkov konania v znení: Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 1 224 237 Sk v lehote do 30.6.2002 a žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.3. 2002.

Na návrh žalovaného súd uznesením zo dňa 29.3.2007, č. k. 5 Cb/31/2002-155, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.4.2008, vyhovel návrhu na obnovu konania.

Predmetom sporu je nárok žalobcu na zaplatenie pohľadávok, ktoré nadobudol zmluvami o postúpení pohľadávok zo dňa 11.8.2000, 21.12.2000 a 22.12.2000 od postupcu, spoločnosti E.K..

Podľa zistenia súdu na majetok spoločnosti E., s.r.o. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 14.8.2000, č. k. 4K 282/99-14 vyhlásil konkurz a uznesením zo dňa 27.2.2002, č. k. 4K 282/99-95, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.4.2002, návrh na vyhlásenie konkurzu zamietol.

Následne Krajský súd v Košiciach vyhlásil konkurz na majetok spol. E. dňa 20.2.2004 a konkurzné konanie nie je skončené.

Keďže predmetom konania je žaloba na plnenie, súd ako predbežnú otázku skúmal platnosť zmlúv, na základe ktorých žalobca uplatňuje svoj tvrdený nárok.

Súd zistil, že zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 11.8.2000 podpísali za spoločnosť E. jej konatelia. Ostatné JUDr. P. ako SKP.

Keďže podľa § 14 ods. 1 ZKV vyhlásením konkurzu prechádzajú oprávnenia nakladať s majetkom podstaty na SKP, súd z toho vyvodil, že konatelia spoločnosti E., s.r.o. oprávnenie nemali. Pokiaľ ide o oprávnenie SKP, súd vychádzajúc zo skutočnosti, že postúpenie pohľadávky znamená speňaženie podstaty, teda dochádza k zmenšeniu majetku úpadcu, ktorý má slúžiť na uspokojenie veriteľov, skúmal, či pohľadávky boli postúpené

za odplatu rovnajúcu sa výške postúpených pohľadávok a zistil, že odplata bola uhradená vzájomným započítaním záväzkov a pohľadávok zo dňa 11.8.2000, 3.11.2000, 21.12.2000 a 22.12.2000, t. j. v dňoch, kedy boli uzavreté zmluvy o postúpení pohľadávok, čo podľa § 14 ods. 1 písm. i/ ZKV platného v čase uzavretia dohôd nebolo možné.

Súd navyše konštatoval, že v čase uzavretia zmlúv o postúpení pohľadávok SKP nebol oprávnený predat' úpadcove pohľadávky, pretože nebol schválený plán speňažovania, ani nebolo vydané opatrenie súdu na predaj pohľadávok úpadcu.

Na tomto základe súd usúdil, že postúpené pohľadávky boli plnením nemožným v zmysle § 37 ods. 2 Obč. zák., a preto je aj právny úkon postúpenia absolútne neplatný, čo značí, že žalobca nenadobudol pohľadávku, zaplatenie ktorej sa žalobou domáha.

Keďže úspešný žalovaný sa práva na náhradu trov konania vzdal, súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že ju účastníkom nepriznal.

Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalobca a navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie.

Vytýka súdu I. stupňa, že uvádzajúc ako predmet konania zmluvy o postúpení pohľadávok jednu z nich, a to zmluvu z 3.11.2000, opomenul.

Domnieva sa, že žalovaný nebol aktívne legitimovaný napadnúť platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok a súd sa ňou nemal zaoberať. Vzniesol preto námietku nedostatku aktívnej legitimácie žalovaného v tomto smere a tvrdí, že žalovaný nepreukázal naliehavý právny záujem na určení. Poukazuje na to, že žalovaný bol nespochybniteľným dlžníkom spoločnosti E., s.r.o. a jeho postavenie ako dlžníka sa nemení ani prípadným preukázaním absolútnej neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok. Podľa neho akékoľvek rozhodnutie súdu nemôže žalovaného zbaviť záväzku voči už pôvodnému veriteľovi alebo postupníkovi.

Domnieva sa, že prípadná právoplatnosť napadnutého rozsudku by bola v rozpore s čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

Pokiaľ ide o názor súdu, že SKP nebol oprávnený započítať vzájomné pohľadávky voči jeho obchodným partnerom, považuje ho za chybný a tvrdí, že SKP to mohol robiť

v rámci prevádzkovania podniku podľa § 14 ods. 1 písm. l/ ZKV platného v čase realizácie zápočtov.

Podľa jeho mienky treba vypočítať bývalého SKP JUDr. P. na to, či vystupoval pri podpise zmlúv o postúpení pohľadávky ako predbežný správca alebo ako správca konkurznej podstaty, a to vzhľadom na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.12.2000, č. k. 4K 282/98-99-78. Uvedené dokazovanie "žiada vykonať z dôvodu, že súčasťou základného ústavného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a z tohto dôvodu je nutné trvať na logickej súladnosti (bezrozpornosti) a vecnej konzistencii odôvodnenia rozhodnutia, ktoré nemôže opomenúť dôležité skutočnosti a tieto ponechať bez odpovede".

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uvádza, že sporné pohľadávky sú dodnes súčasťou konkurznej podstaty úpadcu, že žalobca odplatu za ne do konkurznej podstaty nezaplatil a že žalovaný dlh voči úpadcovi uznáva. Navrhol preto napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s výrokom napadnutého rozsudku i jeho odôvodnením. Konštatoval, že odôvodnenie rozsudku je plne v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Koniec tohto ustanovenia treba interpretovať tak, že odôvodnenie má byť presvedčivé, objektívne, pretože je pravdepodobné a pochopiteľné, že neúspešný účastník sa s enunciátom a ani s jeho odôvodnením nestotožní, teda ani objektívne presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia ho nepresvedčí. Vzhľadom na stotožnenie sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. reagujúc na odvolanie žalobcu len dopĺňa, resp. zdôrazňuje niektoré dôvody uvedené v odôvodnení súdu I. stupňa.

Pokiaľ odvolateľ uvádza, že súd I. stupňa v rámci predmetu konania opomenul zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 3.11.2000, odvolací súd konštatoval, že toto opomenutie

neznamenalo, že sa aj pohľadávkou z tejto zmluvy nezaoberal a v rámci odôvodnenia a výroku rozhodnutia aj nevysporiadal, čo odvolateľ ani netvrdí

Čo do odvolateľovej námietky, že súd sa nemal zaoberať otázkou platnosti, resp. neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok, pretože žalovaný nebol aktívne legitimovaný na spochybnenie a napadnutie platnosti týchto zmlúv, odvolateľ v tejto námietke vychádza z vyjadrenia v odôvodnení rozsudku. „Platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok žalovaný napadol až v návrhu na obnovu konania, a preto súd po povolení obnovy konania posudzoval ich platnosť“. Už zo samotného tohto vyjadrenia je zrejmé, že súd I. stupňa posúdil túto otázku len ako predbežnú a vyslovil to aj v odôvodnení, teda neriešil ju ako predmet sporu a musel sa ňou zaoberať, pretože na absolútnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 37 Obč. zák. musí brať súd aj bez návrhu zreteľ, teda aj keď ju zainteresovaný účastník neuplatnil. Odvolateľov názor, že žalovaný mohol účinne uplatniť námietku neplatnosti zmlúv o postúpení len určovacou žalobou pri preukázaní naliehavého právneho záujmu na určení, je preto mylný.

Mylný je aj odvolateľov názor, že by bolo potrebné vypočuť JUDr. P. a preskúmať uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.12.2000, č. k. 4K 282/99-78, v ktorom bol JUDr. P. zbavený funkcie predbežného správcu a do novej funkcie správcu ustanovený JUDr. B..

Vykonanie týchto dôkazov nebolo potrebné. Pretože súd správne vychádzal zo skutočnosti, že v čase uzavretia zmlúv o postúpení pohľadávok nebol schválený plán speňaženia a nebolo vydané opatrenie súdu na predaj predmetných pohľadávok úpadcu, nebolo preto možné zmluvy o postúpení pohľadávok platne uzavrieť a keďže podľa § 14 ods. 1 písm. i/ ZKV započítanie pohľadávok po vyhlásení konkurzu nie je možné, nedošlo ani k úhrade ceny za postúpenú pohľadávku, a preto na strane úpadcu nedošlo ani k bezdôvodnému obohateniu a na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd uzavrel, že žalobca nenadobudol pohľadávku, zaplataenia ktorej sa v tomto konaní domáha.

Aj odvolateľova mienka, že SKP bol oprávnený započítavať vzájomné pohľadávky voči svojim obchodným partnerom po vyhlásení konkurzu z prevádzkovej činnosti úpadcu podľa § 14 ods. 1 písm. l/ ZKV nie je správna. Jednak je v rozpore s výslovným ust. § 14 ods. 1 písm. i/ ZKV, o ktoré oprel svoj záver aj súd I. stupňa a jednak zápočty a postúpenia

pohľadávok nesporne nepatria do rámca riadneho prevádzkovania podniku (spaľovňa odpadkov), ako to ustanovuje § 14 ods. 1 písm. l/ ZKV.

Keďže odvolateľ svoje vyjadrenie, že takýto postup Krajského súdu v Košiciach v prípade napadnutého rozsudku je v hrubom rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nijako čo do napadnutého postupu náležite zo zreteľa svojho postavenia ako žalobcu nešpecifikoval, odvolací súd sa týmto jeho tvrdením nezaoberal.

S týmto doplnením odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorého výrokom i odôvodením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu I. stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., úspešnému žalovanému vzniklo síce právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže mu však žiadne nevznikli, odvolací súd mu náhradu nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. októbra 2009

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.